

deligt mere, saa vises derved, at den her fastsatte Priis for Dieblisset ikke er nogen passende Priis. Men Spørgsmaalet er jo heller ikke om at gaae over til dette Hestehold strax; om vi komme lidt tidligere eller lidt senere dertil, det gjør jo ikke Noget, thi derpaa er raadet Bod ved den sidste Afdeeling af Forordningen om Foderheste, som man kan lade staae eller forkaeste. Der er lige stor Lettelse og lige stor Forlegenhed; forkaester man den, saa maa Armeen, som har tilstrækkelige Kræfter dertil, finde Midler til at ubaccordere Hestene directe, og, antager man den, saa har den vundet det, at Amterne træde imellem og besørge dem for den, Amterne, som have langt mindre Midler dertil, og som altsaa skulle gjøre en ny Udgift. Imedens Cavalleriet i Fredstid har baade Officerer og Underofficerer i betydeligt Overmaal, som det kan anvende til at besørge Forretninger af denne Art, saa maa Amterne enten lade det gjøre af Folk, som gjøre det uden Betaling, eller betale Folk derfor, og det er Noget, som man har vænnet sig til at oversee her, men som vi for Fremtiden ikke bør oversee, at Udgifter, som falde paa en enkelt Mand i Statens Tjeneste, eller Udgifter, som igjennem Kommunen maae udredes i Statens Tjeneste, ere ligesaa fuldt Udgifter for Staten, som om de faldt directe paa Statskassen. Der kan være Grunde, hvorfor man vælger dette, maassée, fordi man derved haaber at faae et bedre Tilsyn; men det skulde gjøre mig ondt, om man fra Armeens Side fik et bedre Tilsyn ved at overdrage det til Amterne, end ved at benytte sine egne dertil opdragne og derfor betalte Embedsmænd. (En Stemme: Det bliver mindre kostbart!).

Krigsministeren: Den ærede Taler har berørt 2 Punkter af de 3, hvori dette Lovforslag inddeles. Det første Punkt, som den ærede Taler berørte, det var, hvorvidt Staten nu er pligtig til at tilbagelevere Districtshestene til de ældre Districtsudredere. Han paaberaabte sig, for at bevise, at Staten ikke dertil er forpligtet, den 30de § i Forordningen af 1774, hvori der staaer: „at, naar Regjeringen indkalder Districtshestene til bestandig Tjeneste, skulle de leveres uden videre Godtgjørelse“, og indlader sig derpaa i en

længere Undersøgelse, om Hestene skulle betragtes som Udredernes eller som Statens eller om der eksisterer et blandet Forhold. Hvad dette Punkt angaaer, vil jeg overlade det ganske til de mere Retskyndige, men jeg vil blot her gjøre opmærksom paa, at Regjeringen i dens Fremgang i denne Sag har holdt sig til Praxis, som dog i det daglige Liv i slige Contractforhold bør være det gjældende. Denne Anordning staaer i Kraft i næsten 80 Aar, og i denne Tid ere disse Districtsheste flere Gange blevne indkaldte, men altid tilbagegivne Districterne. I Tidrummet fra 1805 til 1815 vare de, saa at sige, stadigt til Statens Tjeneste. Ved Krigens Ophør bleve de tilbagegivne til Udrederne. Da Krigen udbrød i 1848, blev den samme Praxis fulgt. Hvad jeg her siger, er ikke noget Nyt; den ærede Taler maa kunne have læst det Selsamme i Motiverne til denne Anordning. (Tscherning: Ja!). Det faldt i den ærede Talers egen Lod, som daværende Krigsminister, at indkalde disse Heste til Statens Brug, han indkaldte dem imidlertid ikke til bestandig Tjeneste (Hør!); men, da en Baabenhvile indtraf, befalede han selv, naftet han blev gjort opmærksom paa § 30 i Forordningen af 1774, at Hestene skulde tilbagesendes til Udrederne. (Tscherning: Det er ganske rigtigt!) De samme Regler ere blevne fulgte i 1849 og 1850, og jeg mener nu, at Regjeringen ikke vilde være berettiget til at indkalde disse Heste som Eiendom, da det dog synes at fremgaae af andre Anordninger, at en saadan Tilbageholdelse af Hestene som Statens Eiendom kun kan stee, naar de vare blevne indkaldte, saaledes som Anordningen byder, til bestandig Tjeneste. I Aaret 1848 har den ærede Taler selv for de Districtsheste, som vare gaaede tabte under Krigen, tilstaaet Udrederne Godtgjørelse med andre Heste; han maa altsaa rimeligviis have anset dem berettigede til at faae deres Heste tilbage. Jeg mener altsaa, at, om det end ikke strider mod den strenge Ret, strider det mod al Billighed, naar Regjeringen nu vilde tilbageholde disse Heste og gjøre dem til sin Eiendom.

Hvad det andet Punkt i Lovforslaget angaaer, som paalægger Hartornet i Allminde-